

**VZPOMÍNKY,
UŽ NAVŽDY JEN STŘÍPKY
JEDNÉ NEKONEČNÉ MOZAIKY**

Moje první vzpomínky sahají poměrně hluboko. A musela jsem odhrnout opravdu hodně slupek svého příběhu. Na jednu jsem se ocitla na začátku cesty a začala postupně chápat každý krůček, který jsem kdy učinila. Na první své tapání po pevné zemi, kdy mě držela maminka za ruku, nikdy nezapomenu. Svítí jako sluníčko a já neznám nic krásnějšího. Nechci být nikde jinde než s ní. Je jako princezna a vedle ní stojí krásný princ, můj tatínek. Pletu se jim pod nohama a snažím se říct, jak moc je miluju. Z pusy mi vychází různé zvuky, ale jen se smějí. Vůbec mi nerozumí. Nevadí mi to. Najednou někdo zvoní. Maminka odchází a já mám zvláštní pocit. Vzduch v kuchyni houstne. Tatínek se přestává smát a pokládá staršího brášku Pavla na zem. Ten běží vedle do místnosti. Maminka se vrací. Pláče a klopí zrak. Začínám taky plakat. „Proč, Pavle? Proč nám to děláš?“ ptá se tatínka. Ten se prudce zvedne ze židle, která padá na zem. Hlasitě začínám plakat. Nevidí mě. Jen křičí. Křičí jeden na druhého. Co se to děje? Mám hrozný strach. Brečím jako o život. Chci, aby přestali. „Tatí! Tatí!“ Držím ho za nohavici. „Tady jsem, vezmi mě do náruče.“ Nerozumí mi. Zase ho tahám za nohavici a brečím tak nahlas, jak jen to jde. Ted se na mě podíval. Au. Padám na zem. Tatínek do mě strčil. A znovu křičí, ale tentokrát na mě. Vůbec mu nerozumím. Strašně se ho bojím. Je jako obrovský bubák. Kam zmizel jeho obličej? Jeho krásný úsměv? Třesu se a z plna hrdla brečím. Lezu k mamince a ta mě bere do náruče. Cítím, jak mě svírá. Tvářičku zavrtávám mamince do vytahaného svetrů. Už jsem v bezpečí. Maminka mě ochrání. Najednou vše